

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 lipca 2017r. skierowanym przeciwko PRO-NET. (...) spółce akcyjnej w G. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwot:

I 68 430,89zł. tytułem czynszu należnego od pozwanej za wynajęty jej sprzęt budowlany z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 25 lipca 2017r.;

II 4 592,85zł. tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres do dnia wniesienia pozwu wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie po dniu 25 lipca 2017r.

III 3 134,70zł. tytułem rekompensaty za koszty dochodzenia należności czynszowych (pozew k. 3 – 9).

Zapadłym w dniu 11 września 2017r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 109). We wniesionym od powyższego nakazu sprzeciwie z dnia 9 października 2017r. pozwana zaprzeczyła, aby z powódką wiązać miały ją jakiegokolwiek więzi kontraktowe i z tych też przyczyn wniosła o oddalenie powództwa (sprzeciw k. 113 – 116).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Na podstawie zawartej w dniu 29 lipca 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej ubijak wibracyjny (umowa k. 23 – 25). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną faktury na kwoty:

a) 2 279,68zł. za najem w okresie od 30 lipca do 31 sierpnia 2016r. z terminem płatności na dzień 29 września 2016r. (faktura k. 21);

b) 226,57zł. za najem w okresie od 1 do 2 września 2016r. z terminem płatności na dzień 3 października 2016r. (faktura k. 22);

Na podstawie zawartej w dniu 5 sierpnia 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej agregat prądotwórczy (umowa k. 27 – 29). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną fakturę na kwotę 6 794,03zł. za najem w okresie 12 dni z terminem płatności na dzień 30 września 2016r. (faktura k. 26);

Na podstawie zawartej w dniu 11 sierpnia 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej osuszacz przemysłowy powietrza (umowa k. 32 – 24). Urządzenie wydano pozwanej tego samego dnia (protokół techniczny wydania sprzętu k. 150). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną faktury na kwoty:

a) 1 052,88zł. za najem w okresie od 11 do 31 sierpnia 2016r. z terminem płatności na dzień 29 września 2016r. (faktura k. 30);

b) 658,05zł. za najem w okresie od 1 do 15 września 2016r. z terminem płatności na dzień 16 października 2016r. (faktura k. 31);

Na podstawie zawartej w dniu 23 sierpnia 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej koparko - ładowarkę (umowa k. 36 – 38, zamówienie k. 143). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną fakturę na kwotę 2 563,32zł. za najem w okresie od 23 do 26 sierpnia 2016r. z terminem płatności na dzień 29 września 2016r. (faktura k. 35);

Na podstawie zawartej w dniu 27 sierpnia 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej agregaty prądotwórcze (umowa k. 41 – 42). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną fakturę na kwotę 17 790,11zł. za najem w okresie od 1 do 7 września 2016r. oraz od 14 do 16 września 2016r. z terminem płatności na dzień 26 października 2016r. (faktura k. 39 - 40);

Na podstawie zawartej w dniu 23 września 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej wydany jej w tej samej dacie walec wibracyjny (umowa k. 44 - 46, protokół techniczny wydania sprzętu k. 157, zamówienie k. 144). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną fakturę na kwotę 2 710,61zł. za najem powyższego urządzenia w okresie od 23 do 30 września 2016r. z terminem płatności na dzień 29 października 2016r.;

Na podstawie zawartej również w dniu 23 września 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej koparko - ładowarkę (umowa k. 49 - 51). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną faktury na kwoty:

a) 3 876,59zł. za najem powyższego urządzenia w okresie od 23 do 30 września 2016r. z terminem płatności na dzień 29 października 2016r. (faktura k. 47);

b) 3 007,97zł. za najem powyższego urządzenia w okresie od 1 do 6 października 2016r. z terminem płatności na dzień 7 listopada 2016r. (faktura k. 48);

Na podstawie zawartej w dniu 29 września 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej koparko - ładowarkę wraz z łyżkami (umowa k. 54). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną faktury na kwoty:

c) 14 497,76zł. za najem powyższego urządzenia w okresie od 29 września do 31 października 2016r. z terminem płatności na dzień 27 listopada 2016r. (faktura k. 52);

d) 4 942,88zł. za najem powyższego urządzenia w okresie od 1 do 10 listopada 2016r. z terminem płatności na dzień 10 grudnia 2016r. (faktura k. 53);

Na podstawie zawartej w dniu 30 września 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej zagęszczarkę (umowa k. 56 - 58). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną fakturę na kwotę 2 013,63zł. za najem w okresie od 30 września do 26 października 2016r. z terminem płatności na dzień 25 listopada 2016r. (faktura k. 55);

Na podstawie zawartej w dniu 12 października 2016r. umowy w oparciu o złożone przez pozwaną dzień wcześniej zamówienie powódka wynajęła pozwanej koparko - ładowarkę z łyżkami (umowa k. 60 - 62, zamówienie k. 145). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną fakturę na kwotę 6 266,53zł. za najem w okresie od 13 do 31 października 2016r. z terminem płatności na dzień 27 listopada 2016r. (faktura k. 59);

Na podstawie zawartej w dniu 25 października 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej przecinarkę ręczną spalinową (umowa k. 63 - 65). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną fakturę na kwotę 329,03zł. za najem w okresie od 25 do 31 października 2016r. z terminem płatności na dzień 27 listopada 2016r. (faktura k.66);

Na podstawie zawartej w dniu 28 października 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej osuszacze przemysłowe powietrza (umowa k. 68 - 70). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną fakturę na kwotę 249,53zł. za najem w okresie od 1 do 4 listopada 2016r. z terminem płatności na dzień 7 grudnia 2016r. (faktura k.67);

Na podstawie zawartej w dniu 28 października 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej zagęszczarkę (umowa k. 72 - 74). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną fakturę na kwotę 494,85zł. za najem w okresie od 1 do 10 listopada 2016r. z terminem płatności na dzień 14 grudnia 2016r. (faktura k.71);

Na podstawie zawartej w dniu 8 listopada 2016r. umowy powódka wynajęła pozwanej koparko - ładowarkę z łyżkami (umowa k. 76 - 78). W związku z powyższym powódka wystawiła na pozwaną fakturę na kwotę 1 515,44zł. za najem w okresie od 8 do 22 listopada 2016r. z terminem płatności na dzień 22 grudnia 2016r. (faktura k.75);

W związku z brakiem zapłaty objętych powyższymi fakturami należności strony zawarły w dniu 10 lutego 2017r. porozumienie, na mocy którego pozwana zobowiązała się do ratalnej spłaty jej zadłużenia wobec powódki na łączną kwotę 109 980,89zł. w okresie od lutego do listopada 2017r. (porozumienie k. 79 - 81). W wykonaniu powyższego porozumienia pozwana zapłaciła powódce jedynie trzy pierwsze miesięczne raty, po czym zaprzestała ich dalszego

regulowania tłumacząc to jednocześnie trudnościami w odzyskaniu pieniędzy od swoich dłużników (zeznania świadka D. S. k. 178).

Żądanie pozwu znajduje oparcie w przepisie art. 659 par. 1 kc., wedle którego obowiązkiem najemcy jest zapłata umówionego czynszu. Oceny powyższej nie zmienia stanowisko pozwanej negujące fakt zawierania przez nią umów najmu, przeczą mu bowiem nie tylko przedstawione przez stronę powodową dowody osobowe, ale także dokumenty w postaci umów najmu. Zauważyć należy, iż przynajmniej jedna z powyższych umów, a mianowicie zawarta w dniu 23 września 2016r. umowa wynajmu walca wibracyjnego zawarta została na zamówienie pozwanej, pod którym podpis swój osobiście złożył prezes pozwanej spółki (zamówienie k. 144). Także zawarta w dniu 12 października 2016r. umowa, której przedmiotem był najem koparko – ładowarkę doszła do skutku w wyniku zamówienia złożonego przez ujawnionego w krs pozwanej jej prokurenta (zamówienie k. 145, krs k. 18). Podpis tej samej osoby widnieje również pod zamówieniem będącym podstawą umowy najmu z dnia 23 sierpnia 2016r. (zamówienie k. 143). Jak zatem wynika z powyższego, nie sposób w świetle powołanych wyżej dokumentów zasadnie bronić prezentowanego w sprzecznie stanowiska, jakoby pozwana nie zamawiać miała u powódki żadnych usług. Nawet jeśli obecnie strona powodowa nie dysponuje podpisanym przez prezesa zarządu bądź prokurenta pozwanej zamówieniem w odniesieniu do każdej ze zrealizowanych i nieopłaconych przez pozwaną umów najmu, to okoliczność sama w sobie nie skłania do wniosku, iż umowy takie nie doszły do skutku, jak wynika bowiem z zeznań świadka K. Z., przyjętą w panujących pomiędzy stronami relacjach praktyką było składanie przez pozwaną zamówień również w formie ustnej (zeznania świadka K. Z. k. 177 – odwrót). Składając takie zamówienie, czy to ustnie, czy też na piśmie, pozwana każdorazowo wskazywała jednocześnie powodce osobę, która w imieniu pozwanej podpisze umowę najmu i odbierze stanowiący jej przedmiot sprzęt. Na tej też podstawie powódka każdorazowo żywić mogła usprawiedliwione okolicznościami przekonanie, iż osoby, którym taki sprzęt powierza, umocowane są w tym zakresie do reprezentacji pozwanej.

Zdaniem sądu wszelkie wątpliwości na korzyść powódki rozstrzygać musi przedstawione przez nią porozumienie przewidujące ratalną spłatę zadłużenia. Analiza powyższego dokumentu wskazuje, iż treścią jego załącznika w postaci zestawienia faktur, należności z których złożyły się na stanowiącą przedmiot ugody kwotę 109 980,89zł., objęto wszystkie załączone do pozwu faktury (załącznik k. 81). W ocenie sądu nawet zatem, gdyby istotnie, odbierający od powódki sprzęt pracownicy pozwanej nie legitymowali się pełnomocnictwami pozwanej upoważniającymi ich do podpisania z powódką stosownych umów najmu, to późniejsza czynność pozwanej polegająca na podpisaniu porozumienia z dnia 10 lutego 2017r. traktowana być winna jako przewidziane przepisem art. 103 par. 1 kc. potwierdzenie zawartych wcześniej w jej imieniu umów najmu. Pozwana nie może jednocześnie wyprzec się faktu zawarcia takiego porozumienia, czynność powyższa opatrzona została bowiem podpisem jej prezesa.

Zawarte w zarzutach ogólnikowe stwierdzenie pełnomocnika pozwanego o zaprzeczeniu wszelkich okoliczności faktycznych, które nie zostały wprost przyznane, nie może w tym przypadku uznane zostać za wystarczające dla odparcia twierdzeń strony powodowej, jak stanowi bowiem przepis art. 253 kpc., jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego, albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. W niniejszej sprawie dowód zmierzający do podważenia autentyczności podpisu osoby reprezentującej pozwaną na porozumieniu z dnia 10 lutego 2017r. nie został jednak zgłoszony, to zaś nakazuje zgodnie z wyrażoną przepisem art. 6 kc. zasadą rozkładu ciężaru dowodowego uznać, iż pozwany ciężarowi temu nie sprostał.

Mając na uwadze wszystkie podniesione wyżej okoliczności żądaniu pozwu udzielić należało ochrony w pełnej wysokości co do dochodzonej nim należności głównej.

Co się tyczy skapitalizowanych przez stronę powodową odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, to nie sposób było nie dostrzec, iż strona powodowa dokonała ich wyliczenia począwszy od wymagalności każdej z faktur z osobna, z pominięciem zatem postanowień zawartego z pozwaną porozumienia z dnia 10 lutego 2017r., które w istotny sposób zmodyfikowało zakres obowiązków pozwanej jeśli chodzi o terminy spełnienia świadczeń. W treści powyższej umowy próżno doszukiwać się zapisów uzależniających jej obowiązki od jej wykonywania przez pozwaną, takich, które w szczelności przewidywałyby utratę jej mocy obowiązującej od

terminowego uiszczania przewidzianych nią rat. Skoro tak, to tym samym przyjąć należy, iż ugoda powyższa obowiązuje strony w dalszym ciągu również w zakresie wymagalności poszczególnych rat. Okoliczność powyższa ma istotne znaczenie z punktu widzenia możliwości żądania odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, w przypadku bowiem powyższych rat o powstaniu opóźnienia mówić można dopiero po upływie miesiąca, w jakim poszczególne raty zgodnie z przyjętym przez strony harmonogramem miały zostać zapłacone.

W konsekwencji przyjąć należało, iż powódce należą się powyższe odsetki od pierwszego dnia miesiąca przypadającego po miesiącu, w którym dana rata winna zostać zapłacona, do dnia 24 lipca 2017r. I tak z uwagi na spłatę przez pozwaną trzech pierwszych rat za miesiące luty – kwiecień oraz wobec nieuiszczenia przez pozwaną rat wymagalnych w miesiącach maj – czerwiec, odsetki od raty majowej określić należało na kwotę 134,84zł. odsetki zaś od raty czerwcowej określić należało na kwotę 53,43zł. Rozstrzygnięcie powyższe znajduje oparcie w przepisie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013r., wedle którego jeżeli strony transakcji handlowej ustaliły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie spełniane w częściach, uprawnienie do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 przysługuje w stosunku do każdej niezapłaconej części.

Dalej idące żądanie pozwu w zakresie skapitalizowanych odsetek za okres wcześniejszy podlegało oddaleniu, a to z tego względu, iż raty, od których strona powodowa odsetek takich mogła żądać, wymagalne stały się dopiero w toku procesu, a zatem po dniu 24 lipca 2017r., na który to dzień powódka dokonywała kapitalizacji.

Rozstrzygnięcie o należnych powódce odsetkach za opóźnienie w transakcjach handlowych zapadło na podstawie ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, jej art. 2 ust. 1 wprost przewiduje bowiem objęcie zawartą w niej regulacją transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.²⁾), a zatem podmioty wykonujące we własnym imieniu działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 8 marca 2013r., do której odsyła z kolei art. 10 ust. 1 powyższej ustawy, w transakcjach handlowych, takich zatem, jak te, które doszły do skutku pomiędzy stronami, z wyłączeniem jedynie transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi przysługują przewidziane w ustawie odsetki.

Orzekając o żądaniu zasądzenia należności przewidzianej przepisem art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności odpowiadającej kwocie 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, również należało mieć na uwadze dokonaną w dniu 10 lutego 2017r. zmianę treści stosunku prawnego między stronami. Do zmiany takiej nawiązuje wprost przepis art. 11 ustawy z dnia 8 marca 2013r. przewidujący możliwość ustalenia w drodze umowy harmonogramu spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach. Wobec jego wprowadzenia w sprawie niniejszej znajdzie zastosowanie ust. 2 powołanego wyżej art. 11 ustawy z dnia 8 marca 2013r. Wedle jego brzmienia, jeżeli strony transakcji handlowej ustaliły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie spełniane w częściach, uprawnienie do kwoty, o której mowa w art. 10 ust. 1, oraz zwrotu poniesionych kosztów odzyskiwania należności, o których mowa w art. 10 ust. 2 przysługuje w stosunku do każdej niezapłaconej części. Oznacza to, iż także powódce przysługiwałoby w niniejszej sprawie roszczenie względem każdej niezapłaconej w terminie raty, z uwagi jednak na to, iż powódka roszczenia takiego nie zgłosiła, popierała bowiem żądanie zasądzenia rekompensat wywiedzionych z innych okoliczności faktycznych, które to okoliczności wskutek zawartego w dniu 10 lutego 2017r. porozumienia straciły aktualność, dlatego też żądanie pozwu w tej jego części podlegało oddaleniu w całości. Zdaniem sądu rozstrzygnięcie odmienne, zakładające udzielenie ochrony żądaniu zasądzenia rekompensat należnych przy uwzględnieniu dokonanej w dniu 10 lutego 2017r. modyfikacji treści stosunku prawnego równałoby się rozstrzygnięciu o żądaniu innym, niż zgłoszone w pozwie, pozostawałoby zatem w sprzeczności z przepisem art. 321 par. 1 kpc. Pamiętać należy, iż we wniesionym przez siebie pozwie strona powodowa wyraziła życzenie zasądzenia czterech jedynie rekompensat, o jakich mowa w przepisie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r., orzekanie zaś w ich miejsce o rekompensatach należnych na podstawie art. 11 ust. 1 wspomnianej ustawy, opartych na innej zatem podstawie prawnej, prowadzić musiałoby do zasądzenia w to miejsce – z uwagi na brak płatności 7 wynikających z

harmonogramu rat – siedmiu rekompensat, z których wysokość każdej mogłaby się okazać wyższa od rekompensat wyliczonych przez stronę powodową z pominięciem faktu zawarcia przez nią porozumienia z dnia 10 lutego 2017r. Z uwagi na powyższe, żądaniu pozwu udzielić należało ochrony w zakresie kwoty należności głównej, czyli 68 430,89zł., oraz skapitalizowanych na łączną kwotę 188,27zł. odsetek liczonych od rat wymagalnych za maj i czerwiec 2017r. w okresie do dnia wniesienia pozwu, oddalając jednocześnie żądanie pozwu w jego pozostałej części jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw.

Wobec utrzymania się przez powódkę z żądaniem pozwu w 90% na podstawie art. 100 kpc. orzeczono o stosunkowym rozdzieleniu kosztów.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki